

Drumul iubirii

George Coșbuc

Eu o știu din cartea sfântă,
Și ți-o spun, să te ferești!

Baiazid, tălmăcitorul
Vrerilor dumnezeiești,
Ale cărui vorbe-arată
Drumul spre-adevăr, precum
Carul de pe cer conduce
Navele spre-al Noptii drum,
Predica-n moschee odată:
- „Dumnezeu, el ne iubi,
Să-l iubim și noi.” Într-asta
Ben-Said grăbit veni:
- „Mare-nvățător al nostru,
Cel de-Allah din cer trimis!
Mi-am pierdut de ieri măgarul,
Și-am avut astă' noapte-un vis
Și te-ntreb aici pe tine,
Că tu știi și poți să-mi spui.”
Baiazid privi la dânsul
Și-a zâmbit de vorba lui.
Dar continuă cuvântul:
- „Spuneți, care dintre voi
Nu-i convins că peste veacuri
Până-n zilele de-apoi
Singura iubire este
Sfântul drum adevărat?”
Toți tăcură. Ahmet singur,
Un bătrân întunecat,
Ridicându-se, răspunse:
- „La ce-a dat-o Dumnezeu?
N-am știut-o niciodată,
Spune-mi ce-i, s-o știu și eu!”
Baiazid încet se-ntoarse,
Și-arătând spre-acel bătrân:
- „Ben-Said, tu cați măgarul,
Iată-l, ăsta-i, adu-i fân.”

Mi-a rămas aminte vorba
Marelui învățător.
Ben-Saizii nu văd alta
Decât tot durerea lor,
Și când unii poartă lupta

POEZII ONLINE

Plini de-avânt, grăbiți răsar
Ben-Saizii să-i încurce
Cu pierdutul lor măgar.
Iar când vezi că mulți iubirii
Inima tăcuți și-o închid,
Tu de Ahmet îți amintește
Și de ce-a spus Baiazid.